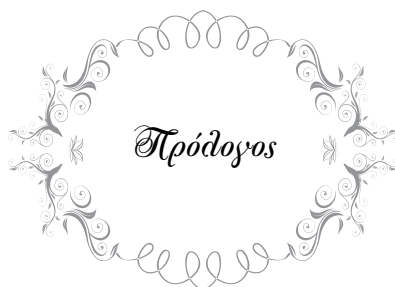

ΗΡΑ ΡΑΪΣΗ

*Εσύ
ήσουν;*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Dυο αναμμένα τσιγάρα κοκκίνιζαν συχνά τις καύτρες τους στο μπροστινό βαγόνι από το πολύχρωμο καραβάνι. Ο οδηγός και ο ξαφνικός του επισκέπτης πάσχιζαν να ξεγελάσουν την κουρασμένη αϋπνία τους με στριφτά τσιγάρα. Βαρύς μυρωδάτος καπνός. Κανείς από τους δύο δεν έπαιρνε πρωτοβουλία να σπάσει τη σιωπή. Η νύχτα μπορούσε να μιλάει για τις σκέψεις τους. Ο φωτισμός του δρόμου ήταν αμυδρός, ολόγυρα το χώμα από σπαρμένα χωράφια, ελάχιστα μακρινά σπίτια στο

βάθος του ορίζοντα. Σκοτεινά κι αυτά. Ήταν ήδη πολύ αργά, προχωρημένη νύχτα. Ο Ραμόν ο οδηγός, αποφάσισε να σπάσει πρώτος τη σιωπή.

«Δεν είχες ύπνο απόψε; Σκοτισμένο σε βλέπω».

«Είναι πολλές βραδιές που δεν κλείνω μάτι. Αλλά δεν με πειράζει, αποφεύγω τον ύπνο καιρό τώρα. Τη νύχτα σκέπτομαι και ηρεμώ, κρύβομαι καλύτερα».

«Δεν έχεις λόγο να κρύβεσαι, Φάουστ».

«Ξέρεις πολύ καλά τι λέω. Έχω κάθε λόγο να κρύβομαι και ν' αποφεύγω τα όνειρα τις νύχτες».

«Έχουν περάσει χρόνια, θά 'πρεπε να το είχες ξεπεράσει».

«Μου το θυμίζει ο καθρέπτης κάθε πρωί».

«Τέλος πάντων, εγώ πιστεύω πως ο χρόνος όλα τα γιατρεύει. Ίσως δεν ήρθε ακόμη ο καιρός σου. Είμαι σίγουρος πως ένα πρωί θα ξυπνήσεις και δεν θα φαίνεται τίποτε στον καθρέπτη σου».

«Πάντα αισιόδοξος... Γι' αυτό ανέβηκα στην καμπίνα του οδηγού, σε είχα ανάγκη. Δίκιο έχεις, σκοτισμένος είμαι απόψε... Πολύ».

«Μίλησέ μου... Τί σε απασχολεί;»

«Όχι, δεν ήρθα να μιλήσω... Πέρασα να ξεχαστώ. Είμαι σίγουρος πως μόνο εσύ ξέρεις τόσες ιστορίες. Γνωρίζεις καλύτερα από τον καθένα την ιστορία αυτού του τσίρκου. Έλα, λέγε μου, πες μου ιστορίες για το τσίρκο μας. Ξεκίνα από την αρχή, η νύχτα είναι ακόμη μεγάλη κι ο δρόμος μας μακρύς».

Ο Ραμόν, ο οδηγός του μυστηριώδους καρραβανιού, που διατάραζε την ησυχία της εξοχικής νύχτας, γύρισε το κεφάλι κι έριξε μια σύντομη ματιά δυσπιστίας στον αυτόκλητο συνοδηγό του. Έπειτα αναστέναξε, κοίταξε τον αστροφώτιστο ορίζοντα και άρχισε να μιλά φιθυριστά. Η δυσπιστία του σύντομα υποχώρησε, καθώς είχε αρχίσει να διακρίνει κάποιες φιγούρες μπροστά του, λίγο πιο πέρα από τα μεγάλα φώτα του βαγονιού.

Ο Τζον και η Κριστίνα, πιασμένοι χέρι-χέρι, χόρευαν αρμονικά φορώντας τις χρυσοστολισμένες στολές των ακροβατών, αέρινοι, χαμογελαστοί κι ευτυχισμένοι. Τα πόδια τους δεν άγγιζαν τη γη, αλλά παρέσυραν με τις κινήσεις τους ολόκληρο το καραβάνι...

Μέρος Α'

Οι πρωταγωνιστές

Κεφάλαιο 1

Μυστηριώδες παρελθόν

Κριστίνα και Τζον

Ο Ραμόν, συνεπαρμένος πια από τις αναμνήσεις του, ξεκίνησε την αφήγηση σαν υπνωτισμένος, κοιτάζοντας ολόγεια τη νύχτα μπροστά του καθώς τα λόγια του σχημάτιζαν σιγά-σιγά μια μακρόσυρτη κορδέλα από χρωματιστά λαμπιόνια που χόρευε μαγκωμένη στο τζάμι του παραθύρου, αθόρυβη και παραμυθένια.

«Εκείνα τα χρόνια όλος ο κόσμος είχε ακούσει για την Κριστίνα και τον Τζον. Ήταν η χρυσή εποχή του τσίρκου ΛαΛούνα. Η φήμη τους γρήγορα

εξαπλώθηκε στην επαρχία και σ' ολόκληρη τη χώρα. Σε κάθε σταθμό μας συνωστίζονταν ουρές για να θαυμάσουν τα περίφημα ακροβατικά. Η Κριστίνα ήταν τόσο θεσπέσια όμορφη και το κορμί της... ααα... μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε μ' εκείνο το ευλύγιστο λεπτοκαμωμένο αρμονικό κορμί! Πολλές φορές έβλεπα τους θεατές να την παρατηρούν μ' ορθάνοιχτο στόμα. Χωρίς αμφιβολία οι ικανότητές της έκαναν τη φήμη του ΛαΛούνα να εξαπλωθεί τόσο γρήγορα.

»Όχι ότι ο άνδρας της, ο Τζον, πήγαινε πίσω... Όμορφος, γυμνασμένος, με χαμόγελο εγκάρδιο, παιδικό... Ταίριαζαν τόσο στην εμφάνιση που στην αρχή νόμιζες πως ήταν αδέρφια.

»Μπορούσαν να κινούνται σαν ένα σώμα! Είχαν γίνει ένα, στο κρεβάτι τους και στ' ακροβατικά. Εξασκούσαν για χρόνια, καθημερινά, με σκληρή προπόνηση και πρόβες. Ήταν μαζί από τότε που θυμούνταν τους εαυτούς τους. Έτσι μου εξομολογήθηκε κάποτε ο μακαρίτης ο Τζον. Η Κριστίνα ήταν σάρκα από τη σάρκα του, η προέκταση του κορμιού του και του μυαλού του. Δεν θα μπορούσε, βλέπεις, να γίνει διαφορετικά. Χόρευαν πάνω στις κούνιες των ακροβατικών, την άρπαζε, την πετούσε στον αέρα, την αγκάλιαζε και γινόταν ένα κομμάτι, μετά την άφηγε να διασπαστεί στα δικά της κομμάτια, που κουβαλούσαν το δικό του είναι, χωρίς ποτέ να χωριστούν. Αυτοί ήταν οι

διάσημοι ακροβάτες Κριστίνα και Τζον. Έτσι ξεκίνησε να δημιουργείται το ΛαΛούνα με τα σαγηνευτικά ακροβατικά τους...

»Μετά, άρχισαν να προσλαμβάνουν κι άλλους, ν' αγοράζουν βαγόνια. Το καμιόνι που ασθμαίνει πίσω μας, έτσι ξεκίνησε, Φάουστ. Άρχισαν να τους πλησιάζουν μάγοι, κλόουν, θηριοδαμαστές. Άλλοι έμεναν, άλλοι τα παρατούσαν στον δρόμο. Η Κριστίνα και ο Τζον ήταν τ' αφεντικά, αυστηροί και δίκαιοι, δεν επέτρεπαν τεμπελιά και φασαρίες στο τσίρκο, διάλεγαν με προσοχή τους συνεργάτες τους. Όσοι δεν συμμορφώνονταν με τους κανόνες έφευγαν την επόμενη ημέρα. Μια καλοστημένη επιχείρηση άρχισε να δημιουργείται, ημέρες χαράς κι ευημερίας άρχιζαν.

»Ημασταν ακόμη τότε πολύ νέοι, εγώ και η Μάρα... Ίσως αυτός ήταν και ο λόγος που βρεθήκαμε τόσο κοντά τους, γίναμε όλοι μια παρέα, συνομήλικοι σχεδόν, εμείς λίγο μεγαλύτεροι για την ακρίβεια. Ο Τζον μ' εμπιστεύτηκε αμέσως, γίναμε φίλοι, δώσαμε τα χέρια και συμφωνήσαμε να εργαστώ ως οδηγός του καραβανιού. Η Μάρα, για έναν περίεργο λόγο, αντιμετώπισε από την πρώτη στιγμή την Κριστίνα προστατευτικά και συμβουλευτικά. Η Κριστίνα το προκαλούσε αυτό. Η καθηλωτική ομορφιά της και το λεπτεπίλεπτο κορμί της επιβάλλονταν και επιζητούσαν τη φροντίδα. Η Μάρα υπέκυψε απλώς σ' αυτήν την εύθραυστη γοητεία.

»Ποτέ δεν μάθαμε πώς βρέθηκαν οι δυο τους στη μέση του πουθενά, να επιχειρούν ακροβατικά. Ποτέ δεν μίλησαν για οικογένεια, σπίτι ή πατρίδα. Τοποθετημένοι σαν από πάντοτε στις κούνιες των ακροβατικών πάνω από το προστατευτικό δίχτυ, εκεί τους έβρισκες, εκεί τους έχανες κι αυτή ήταν η ζωή τους. Μας συμπάθησαν, μας εμπιστεύτηκαν και τελικά τους γίναμε απαραίτητοι. Αναπόφευκτο και τούτο, αφού εκείνοι ζούσαν πάνω, ψηλά στις κούνιες, πάνω από το προστατευτικό δίχτυ, κάποιος έπρεπε ν' ασχολείται με τα καθημερινά. Η διαχείριση, η καθαριότητα του ΛαΛούνα, οι συμφωνίες για τις περιοδείες και την εγκατάσταση της τέντας σιγά-σιγά ανατέθηκαν σ' εμένα και στη Μάρα. Έτσι ξεκινήσαμε... Με σύμπνοια, κέφι, γοητεία...

»Το αστέρι ανέβαινε όλο και ψηλότερα, έλαμπε δυνατότερα συνεχώς. Οι χρυσές ημέρες του τσίρκου ΛαΛούνα, οι διαδρομές του πανηγυριού και της επιτυχίας... Ακόμη φέρνω στον νου μου τις εικόνες από τις ουρές, τα φωναχτά γέλια των μικρών παιδιών, τις ιαχές του πλήθους, χέρια να σηκώνονται κρατώντας τα εισιτήρια ψηλά για να προφτάσουν να μπουν... Αρχίσαμε να χρωματίζουμε τα καμιόνια, να δεχόμαστε περαστικούς περιέργους, αγύρτες που αναζητούσαν την τύχη τους στη δική μας γυροβολιά...

»Η Κριστίνα και ο Τζον απέφευγαν τους τυχοδιώκτες, τα τέρατα, τους μυστηριώδεις ανθρώπους. Είχαν φόβο γι' αυτούς, δεν τους πλησίαζαν καν.

»Παραμένοντας άφοβοι πάνω στις κούνιες, κάποια στιγμή το τόλμησαν: θα έκαναν ακροβατικά χωρίς προστατευτικό δίχτυ. Δεν είμαι σίγουρος ποιός είχε την ιδέα, η Κριστίνα ή ο Τζον. Μπορεί να το αποφάσισαν μαζί στο κρεβάτι τους σαν το απόλυτο ερωτικό τόλμημα. Είναι πολύ πιθανό, αυτό να έκαναν οι υπέρλαμπροι ακροβάτες του έρωτα... Τότε ήταν που ξεκίνησαν πραγματικά οι ιαχές στο ΛαΛούνα!

»Το πλήθος είχε κάθε δίκιο να ζητωκραυγάζει και να παρακολουθεί με κομμένη την ανάσα. Κανένας δεν είχε παρουσιάσει τέτοιο επικίνδυνο θέαμα ξανά. Ακόμη περισσότερο, ο κίνδυνος, που διέτρεχε η ξακουστή ομορφιά της Κριστίνας, τους καθήλωνε και κεντούσε την αγωνία στα βλέμματά τους. Μια τούμπα στο κενό και οι ανάσες πάγωναν, ένα γερό κράτημα και οι ζητωκραυγές ξεχύνονταν.

»Ευτυχώς, δεν κράτησε για πολύ εκείνο το επικίνδυνο παιχνίδι τους. Ποτέ δεν μπόρεσα να πάψω να λαχταρώ και να προσεύχομαι σε κάθε τους τόλμημα. Ευτυχώς...

»Δεν θα ξεχάσω ποτέ την ημέρα που πρωτοαντιλήφθηκα την κοιλιά της Κριστίνας φουσκωμένη.

Ντράπηκα να ρωτήσω, ανάγκασα τη Μάρα να το κάνει για λογαριασμό μου. Ήταν αλήθεια. Η Κριστίνα ήταν έγκυος. Τα ακροβατικά σταμάτησαν αμέσως, ωστόσο η Κριστίνα δεν εγκατέλειψε εντελώς τις πρόβες στην ασφάλεια του εδάφους. Ο Τζον την παρατηρούσε βλοσυρός. Όλοι μας αναρωτιόμασταν: Ήταν ευτυχισμένη η Κριστίνα με την εγκυμοσύνη; Την ήθελε πραγματικά; Ήταν ετούτο το πλάσμα έτοιμο να γίνει μητέρα; Τα μάτια της κοιτούσαν ψηλά τις κούνιες, τα χέρια της άγγιζαν τους χτύπους του μωρού. Εκείνη κάπου ανάμεσα στις δυο αλήθειες της. Μετέωρη, χωρίς προστατευτικό δίχτυ...»

«Ο Τζον ενθουσιάστηκε τουλάχιστον από τον ερχομό του παιδιού;» τόλμησε ο Φάουστ να διακόψει την αφήγηση, αλλά ο Ραμον δεν ενοχλήθηκε καθόλου και συνέχισε με τον ίδιο πυρετώδη ρυθμό:

«Τί να σου πω... Μυστήρια πράγματα... Μέσα σε μια βραδιά άλλαξαν όλα... Δεν χαμογελούσε όπως παλιά, ήταν άκεφος και βαρύς. Τ' ακροβατικά σταμάτησαν, προσέλαβαν δυο-τρεις ακόμη κλόουν σαν και σένα για να καλύψουν το κενό».

«Είναι δυνατόν να μη χάρηκε με τη γέννηση του γιου του;»

«Συνέβησαν πολλά περίεργα τότε... Ενώ η Κριστίνα ήταν ετοιμόγεννη, ο Τζον απουσίαζε όλο και περισσότερο από την τέντα. Μερικές φορές η ανάσα του μύριζε αλκοόλ. Αυτό με ανησύχησε,

με τόση πειθαρχία και γυμναστική το αλκοόλ δεν έχει θέση στη ζωή των ακροβατών. Έπειτα εμφανίστηκε ξαφνικά εκείνη η περιέργη μάγισσα από την Αίγυπτο... Ζητούσε δουλειά στο τσίρκο. Η ματιά της ήταν τρομακτικά διεισδυτική, έβλεπε μέσα σου, προέβλεπε το μέλλον. Η Κριστίνα ένωσε μια περιέργη έλξη γι' αυτήν και την προσέλαβε αμέσως. Πολύ συχνά ανακαλύπταμε τις δυο τους, καθισμένες ανακούρκουδα στη σκηνή της μάγισσας, να φιθυρίζουν άγνωστες λέξεις. Μόλις μας άκουγαν να πλησιάζουμε, σώπαιναν κι αποτραβιόνταν σαν να έκρυβαν κάτι ένοχο... Περιέργη εποχή, τίποτε δεν πήγαινε όπως έπρεπε, το αντίθετο θα έλεγα... Η γέννηση του μικρού Κρις επιδείνωσε τα πράγματα. Το βλέμμα της Κριστίνας συχνά χανόταν στο κενό, ενώ το κακόμοιρο μωρό ούρλιαζε μονάχο χωρίς να του δίνει κανέναν σημασία.

»Έπειτα, ξαφνικά τα πράγματα άλλαξαν πάλι. Δεύτερο κλάμα μωρού ακούστηκε στην τέντα της Κριστίνας και του Τζον. Ύστερα, τα κλάματα άρχισαν να λιγοστεύουν, η φροντίδα για τα μωρά έγινε το πρώτο μέλημα του ζευγαριού και η Αιγύπτια μάγισσα εξαφανίστηκε μέσα σε μια νύχτα, χωρίς κανέναν να νοιαστεί ή να την αναζητήσει. Μήπως σ' εκείνην οφείλονταν εκείνες οι ζοφερές ημέρες της αινιγματικής σιωπής; Μήπως έφερνε μαζί της την κακοτυχία; Κανέναν πάντως δεν επιθυμούσε

να ξαναδεί εκείνο το αναμαλλιασμένο πλάσμα με τη θολή ματιά. Όλα άρχισαν να γίνονται σχεδόν όπως πριν. Εκτός από τα ακροβατικά...

»Η Κριστίνα είχε πάψει να κοιτάζει ψηλά τις κούνιες και να προπονείται. Περνούσε όλες τις ώρες αγκαλιά με τα μωρά, ειδικά με το κορίτσι, που τρύπωνε σαν ξαφνικό δώρο στη νέα οικογένεια. Ο μικρός Κρις σταμάτησε το γοερό του κλάμα, που μας ξαγρυπνούσε τις νύχτες, αμέσως μόλις ο Τζον έφερε τη μικρή Ιρίνα να συμπληρώσει την ευτυχία τους. Ήταν όμως έτσι; Ο μόνος που φαινόταν πραγματικά ευτυχισμένος ήταν ο μικρός Κρις. Οι υπόλοιποι φέρονταν φυσιολογικά, όμως η μοίρα είχε υφάνει το αναπόφευκτο...»

«Πώς προέκυψε το δεύτερο μωρό; Πώς εμφανίστηκε ξαφνικά η μικρή Ιρίνα στο τσίρκο;»

«Την έφερε ένα μεσημέρι ο Τζον, υπέροχα χαμογελαστός. Ήταν εντυπωσιακό πώς έλαμπε ολόκληρος, έτσι όπως κρατούσε προστατευτικά τη μικρή στην αγκαλιά του!»

«Πώς βρέθηκε στα χέρια του, πού τη βρήκε, τί σας είπε;»

«Ένα ακόμη παράξενο γεγονός... Ο Τζον δεν συνήθιζε να μιλάει πολύ· για οικογένεια και συγγενείς, ούτε λόγος. Στη συγκεκριμένη περίπτωση όμως ήταν λαλίστατος.

»Μας διηγήθηκε την ιστορία από την αρχή... Επέστρεφε από το ραφείο της μεγάλης διπλανής

πόλης όταν συνάντησε τυχαία μια μακρινή φίλη των παιδικών του χρόνων. Εκείνη ήταν χαρτορίχτρα, τυχοδιώκτης, άμυαλη. Ο έρωτάς της με έναν Ρώσο αξιωματικό, περαστικό από τα μέρη μας, έφερε καρπό αυτό το κορίτσι, αλλά εκείνος δεν θα το μάθαινε ποτέ. Για τη νεαρή χαρτορίχτρα ήταν ακατόρθωτο να αναθρέψει μόνη το παιδί της. Το μόνο που την ένοιαζε ήταν να ξαναβρεί τον Ρώσο αξιωματικό. Είχε αποφασίσει να ταξιδέψει μέχρι την κρύα στέπα με οποιοδήποτε μέσο. Έπειτα, ίσως κατάφερνε να τον πείσει να γυρίσουν μαζί πίσω για το παιδί τους. Έτσι είχε διαβάσει στα Ταρό η “φεγγαροχτυπημένη” φίλη του, όπως την αποκαλούσε ο Τζον, και η συνάντησή τους τη λύτρωσε. Είχε αποφασίσει να εγκαταλείψει το μωρό μέσα σ’ ένα καλάθι στο κατώφλι ενός οποιουδήποτε σπιτιού, το κρατούσε ήδη στο χέρι όταν συναντήθηκαν. Ο Τζον προσπάθησε να την εμποδίσει, να την αποκαρδιώσει για το σχέδιό της, αλλά μάταια. Φαινόταν αποφασισμένη και φαίνεται ότι επωφελήθηκε από τη συνάντησή τους. Χρησιμοποίησε κάθε μέσο, δάκρυα, ικεσίες και τέλος κατόρθωσε να τον πείσει πως ήθελε να το πάρει εκείνος κοντά του και να το αναθρέψει σαν να ήταν δικό του. Ο Τζον τη λυπήθηκε και, έτσι όπως ήταν ανοιχτόκαρδος, σκέφθηκε ότι δεν θα ήταν πρόβλημα να μεγαλώσει το μωρό κοντά τους, ειδικά τώρα που είχαν αρχίσει να συνηθίζουν

με την Κριστίνα την αλλαγή στη ζωή τους με τον ερχομό του δικού τους παιδιού. Η ζωή στο τσίρκο ήταν άνετη και το μωρό θα μεγάλωνε καλά, ίσως εκπαιδευόταν σε κάτι, ίσως είχε κάποιο ταλέντο. Έτσι συμφώνησαν να του το παραδώσει, με την υπόσχεση κάποτε να επιστρέψει για να το αναζητήσει. Τον όρκισε ότι θα το μεγάλωνε σαν δικό του, του φίλησε το χέρι κι εξαφανίστηκε τρέχοντας. Όταν η μικρή Ιρίνα έφθασε στο τσίρκο μέσα στην αγκαλιά του Τζον, η μάνα της είχε πάρει ήδη τον δρόμο για την αναζήτηση του χαμένου έρωτα με τη βοήθεια της Τύχης, που μπορούσε να διαβάξει στην τράπουλα. Ποιά μοίρα αλλοπρόσαλλη έρανε ετούτο το μωρό...»

«Η Κριστίνα πώς το πήρε; Δεν αντέδρασε καθόλου;»

«Στην αρχή αντέδρασε με απροσδόκητη, σχεδόν ψεύτικη, χαρά και ενθουσιασμό. Η ιστορία της ερωτοχτυπημένης χαρτορίχτρας τη συγκίνησε και θεώρησε ετούτο το κορίτσι ένα ακόμη δώρο του θεού Έρωτα. Έπρεπε να το προστατέψει, αφού ήταν άμοιρο, δεν έφταιγε σε τίποτε για τα πάθη των γονιών του. Έδειχνε περισσότερη αγάπη και φροντίδα στη μικρή Ιρίνα παρά στο ίδιο της το σπλάχνο, την έπαιρνε διαρκώς μαζί της όπου κι αν πήγαινε. Όταν χώριζε τα μικρά, τότε μόνο ακουγόταν το κλάμα του αγοριού. Ήταν εντυπωσιακό! Το αγόρι εξαρτήθηκε από την παρουσία του

κοριτσιού, λες και η γέννηση του ήταν ελλιπής πριν τον ερχομό της».

«Τίποτε δεν είναι τυχαίο, έτσι; Μέχρι και σήμερα αχώριστοι είναι! Τους είδες σήμερα στις κούνιες; Μαγικό το θέαμα!»

«Βέβαια... Η Ιρίνα και ο Κρις πήραν τη θέση της Κριστίνας και του Τζον στα ακροβατικά του ΛαΛούνα. Ήρθε η σειρά τους. Εύχομαι μόνο να έχουν καλύτερη κατάληξη, ελπίζω να μας δικαιώσουν όλους κάποτε. Όταν το καλοσκεπτόμαι, τα μάτια μου γεμίζουν δάκρυα, με πνίγουν λυγμοί...»

«Έχεις δίκιο, το φαντάζομαι... Πρέπει να είναι συγκλονιστικό για σένα και τη Μάρα».

«Όσα συνέβησαν τότε ήταν συγκλονιστικά. Κανένας δεν περίμενε τέτοια απρόσμενη τροπή, τόσο απότομη κατηφόρα...»

«Μην σταματάς, πες μου ολόκληρη την ιστορία. Μόνο εσύ και η γυναίκα σου είστε από τότε στο ΛαΛούνα... Κανένας άλλος δεν γνωρίζει το απίθανο παρελθόν, όπως μου λες».

«Πράγματι... Ίσως νά 'ναι καλύτερα έτσι... Το τσίρκο υπάρχει για να προκαλεί χαρά, οι πίκρες μένουν έξω. Ας μην ξέρουν...»

«Δεν είμαι καθόλου σίγουρος για τις χαρές, συνέχισε όμως την ιστορία».

«Τα πράγματα άλλαξαν πάλι ξαφνικά... Η Κριστίνα άρχισε να φέρεται αλλοπρόσαλλα. Πολλές φορές το βλέμμα της χανόταν στο κενό και

έδειχνε τρομαγμένη. Έκανε νευρικές κινήσεις με τα δάχτυλά της, σκάλιζε στο χώμα περιεργα σχήματα και, το χειρότερο, μερικές φορές ξεστόμιζε ακαταλαβίστικες λέξεις σαν μουγκρητά. Στην αρχή δεν δώσαμε μεγάλη σημασία, φυσιολογικές διαταραχές από τη γέννα υποθέσαμε. Ο καιρός όμως περνούσε κι εκείνη χειροτέρευε. Άρχισε να απομονώνεται και να γίνεται επιφυλακτική με όσους την πλησίαζαν. Μόνο η Μάρα κατάφερε να την πλησιάσει και να την ηρεμεί. Την εμπιστευόταν τη γυναίκα μου η συγχωρεμένη Κριστίνα».

«Με τα μωρά τί έγινε; Έλεγες πως αγαπούσε τη μικρή Ιρίνα περισσότερο από τον Κρις».

«Δεν κράτησε για πολύ αυτό. Μόλις ξεκίνησαν οι κρίσεις, η Κριστίνα εγκατέλειψε ουσιαστικά τη μικρή. Λυπάμαι που το λέω, αλλά μερικές φορές που την παρατηρούσα κρυφά –ας με συγχωρέσει ο Θεός– έβλεπα μίσος στα μάτια της για το κορίτσι. Λυπάμαι που το λέω, όμως η Ιρίνα ίσως να μην ήταν σήμερα ζωντανή αν δεν υπήρχε η Μάρα. Η γυναίκα μου της έσωσε τη ζωή, όταν από καθαρή τύχη την ανακάλυψε πεταμένη ανάμεσα σε ψηλά σπαρτά μέσα στο καταμεσήμερο. Κανείς δεν μίλησε, όλοι συνένοχοι σε μία υποψία...»

«Δεν μπορεί... Ο Τζον δεν το έμαθε, δεν αντέδρασε;»

«Δυστυχώς το έμαθε, αλλά δεν αντέδρασε σωστά. Τον τελευταίο καιρό κι εκείνος φερόταν παράξενα».

«Δηλαδή;»

«Έπινε πολύ. Απαράδεκτο για έναν ακροβάτη της φήμης του και των ικανοτήτων του. Δεν πιστεύαμε στα μάτια μας, δεν ήξερε κανείς τι να πει... Έτσι άρχισαν να καβγαδίζουν συνεχώς. Στην αρχή ψιθυριστά, έπειτα ομηρικά... Η Κριστίνα τσίριζε, εκείνος έσπαγε ό,τι έβρισκε μπροστά του, οι πόρτες έκλειναν βαριά, τα μπουκάλια άδειάζαν, τα ακροβατικά αραίωναν. Σερνόταν, ήταν επικίνδυνο να κάνει οτιδήποτε...»

«Όταν χάθηκε η μικρή, πώς αντέδρασε ο Τζον;»

«Ήταν η χειρότερη μέρα. Νομίζω, σήμανε την αρχή του τέλους».

«Τί εννοείς;»

«Τη χτύπησε. Δεν το είχε ξανακάνει. Γύρισε μανιασμένος στη σκηνή τους και την έσπασε κυριολεκτικά στο ξύλο».

«Την Κριστίνα;»

«Ναι, δυστυχώς... Για ημέρες μετά το τσίρκο δεν λειτούργησε, δεν μιλούσαμε μεταξύ μας καλά-καλά. Ποτέ δεν μάθαμε γιατί άρχισαν να καβγαδίζουν, ποιά ήταν η αιτία αυτού του εφιάλτη».

«Πώς ζούσαν; Ποιός φρόντιζε τα μωρά;»

«Μαζί ζούσαν, αχώριστοι και μολυσμένοι από αθεράπευτη ασθένεια· ζήλια και αρρωστημένο πάθος. Και τα μωρά αχώριστα ήταν, χάρη στη Μάρα που πήρε την πρωτοβουλία να τα φροντίζει καθημερινά. Η γυναίκα μου ανάθρεψε τον Κρις και την Ιρίνα... Ας είναι καλά».

«Με τα ακροβατικά τί απέγινε; Το τσίρκο σταμάτησε να δουλεύει;»

«Μόλις η Κριστίνα συνήλθε από τα χτυπήματα, ρίχτηκε με μανία στις προπονήσεις. Το σώμα της εύκολα θυμήθηκε, ανταποκρινόταν, προκαλούσε... Αρχίσαμε να ελπίζουμε πως έγινε καλά, το βλέμμα της σταμάτησε να χάνεται και έπαψε να κάνει εκείνα τα παράξενα σχέδια και τους θορύβους... Ωστόσο δεν ήταν η ίδια. Σκληρά τα μάτια της, απροσπέραστα, ψυχρά. Άρχισε να προκαλεί τον Τζον να ξαναρχίσουν τα ακροβατικά χωρίς προστατευτικό δίχτυ, όπως είχαν ξεκινήσει πριν την εγκυμοσύνη. Την πρώτη φορά που το άκουσα, σταυροκοπήθηκα. Μάρτυς μου ο Θεός, ήμουν σίγουρος πως είδα την κακία στην άκρη των χειλιών της. Να τον εκδικηθεί ήθελε, αλλά... γιατί;»

«Για το ξύλο που έφαγε ίσως».

«Αλλά γιατί; Ήταν τόσο ευτυχισμένοι πριν τη γέννα».

«Μπορεί έτσι να έδειχναν, απλώς... μην το ξεχνάς, εσύ το είπες... το τσίρκο υπάρχει για χαρά, όμως κρύβει πίκρες».

«Ίσως έχεις δίκιο, πάντως δεν είχαν ξαναδώσει δικαίωμα. Δεν καταφέραμε να μάθουμε ποτέ τι συνέβη πραγματικά».

«Τελικά; Ξεκίνησαν πάλι τα επικίνδυνα ακροβατικά;»

«Ναι, που να πάρει. Η ψυχή μας έβγαινε μέχρι να κατεβούν από εκεί πάνω... Προσευχόμουν για τον Τζον... Δεν ήμουν σίγουρος ότι δεν τα είχε “τσούξει” λίγο πριν».

«Ανατριχιαστικό!»

«Ακροβατικά αυτοκτονίας. Έκανα πολλές προσευχές ομολογώ».

«Άρα, παρά τις δυσκολίες, όλα πήγαιναν καλά. Η δουλειά ξανάρχισε όπως λες».

«Δεν ήταν ακριβώς έτσι. Ο Τζον έκανε πολλά λάθη κι αυτός. Όσο η Κριστίνα προκαλούσε με τη συμπεριφορά της, τόσο αυτός τρελαινόταν. Έκανε μεγάλα ανοίγματα. Τότε αγόρασε τους ελέφαντες και το μεγάλο καραβάνι με τα βαγόνια. Νομίζω πως χρειαζόταν να προκαλεί κι αυτός με τη σειρά του. Ένας σιωπηλός αδίστακτος πόλεμος δημιουργήθηκε μέσα στο τσίρκο με σκοπό την ευτυχία».

«Τελικά;»

«Τελικά ήρθε το τέλος!»

«Δηλαδή;»

«Νομίζω πως αυτό το έχεις ακούσει. Έχουν περάσει χρόνια, όμως όλοι ξέρουν καλά τί απέγιναν οι ξακουστοί ακροβάτες του ΛαΛούνα...»

«Εννοείς το τροχαίο ατύχημα;»

«Αυτό ακριβώς... Δεν βρέθηκαν ποτέ τα σώματά τους. Μεγάλος γκρεμός, μεγάλη φωτιά... Καβγάδιζαν; Οδηγούσε μεθυσμένος; Κανείς δεν θα το μάθει ποτέ. Εκείνο το μοιραίο βράδυ σταμάτησαν

όλα. Τα ακροβατικά χωρίς προστατευτικό δίχτυ, η ανεξήγητη συμπεριφορά της Κριστίνας, οι τρομεροί καθγάδες, τα μεθύσια του Τζον, οι αλόγιστες αγορές...»

«Έτσι δεν μάθατε ποτέ γιατί αυτό το ξαφνικό κακό... Φαίνεται πως πήραν το μυστικό μαζί τους στον γκρεμό».

«Ναι, η Κριστίνα ήθελε να μου μιλήσει αλλά δεν πρόλαβε. Ακόμη έχω στο μυαλό μου τα λόγια της: “Για όλα υπάρχουν απαντήσεις αρκεί να έχεις μάτια να τις δεις!” Η Κριστίνα τις είχε δει, αλλά ήταν η μόνη...»

«Υπήρχαν χρέη;»

«Ανυπολόγιστα, καταστροφή σκέτη! Και το χειρότερο, κανένας δεν είχε καρδιά να συνεχίσει. Ένας-ένας άρχισαν να εγκαταλείπουν, μέχρι που μείναμε μόνοι, η Μάρα κι εγώ. Ολομόναχοι με δυο μωρά, στην ουσία ορφανά, πένθος και χρέη...»

«Σωθήκατε όμως, αφού εμείς δουλεύουμε για εσάς ακόμη. Το Λαλούνα συνεχίζει να δίνει χαρά στα μακρινά ταξίδια του».

«Είχαμε αποφασίσει να τα παρατήσουμε κι εμείς, δεν σ’ το κρύβω... Φοβόμασταν τους δανειστές, ανησυχούσαμε για τα μωρά, ποιό μέλλον τα περίμενε... Όλα τα είχαμε σκεφθεί. Θα αλλάζαμε το όνομά μας και θα φεύγαμε μακριά. Όλοι θα νόμιζαν πως ήταν παιδιά μας, θα βρίσκαμε μια ήσυχη δουλειά στην επαρχία και θα σωζόμασταν όλοι...»

«Δεν έγινε όμως έτσι...»

«Όπως κατάλαβες, η μοίρα είχε άλλο σχέδιο... Το τελευταίο βράδυ, πριν κλειδώσουμε το कारαβάνι και το εγκαταλείψουμε στην τύχη του και στους δανειστές, χτύπησε την πόρτα μας ο Χοντρός».

«Εννοείς το αφεντικό;»

«Ναι, αυτόν εννοώ. Πιτσιρικάς τότε, αλήτης, τζογαδόρος πάντα, είχε κερδίσει πολλά στο πόκερ εκείνο το βράδυ. Πάντα είχε τις πληροφορίες του ο απαίσιος... Μας πρότεινε να καλύψει τα χρέη και να αγοράσει το ΛαΛούνα. Εκείνος δεν νοιαζόταν γι' αυτά, ας κάναμε ό,τι θέλαμε, διευθυντές θα είμαστε, κουμάντο εμείς. Εκείνος θα ερχόταν να παίρνει μόνο τις εισπράξεις».

«Αυτό δεν κάνει πάντα;»

«Αυτό... Έρχεται με την απανθρωπιά του να ζητήσει τα χρήματα και να δώσει τους ελάχιστους μισθούς. Ξέρεις, δεν χρειάζεται να σου πω».

«Δεν μπορούμε να κάνουμε διαφορετικά. Η ζωή μας είναι το τσίρκο, αυτό διαλέξαμε. Δεν νομίζω πως παραπονιέται κανένας για τα χρήματα, έτσι όπως ζούμε όλοι μας στο कारαβάνι».

«Όχι, δίκιο έχεις, το χρυσάφι δεν ενδιαφέρει κανέναν... Όμως, δεν στο κρύβω, θέλω κάτι καλύτερο για την Ιρίνα και τον Κρις. Ονειρεύομαι μια ημέρα να σμίξουν οι δυο τους και να γίνουν αυτοί οι μοναδικοί ιδιοκτήτες του τσίρκου. Θα είναι

σαν να ξαναζωντανεύουν η Κριστίνα και ο Τζον. Ο Κρις το δικαιούται, που να πάρει! Παιδί τους είναι, εκείνοι δημιούργησαν το ΛαΛούνα και του έδωσαν ψυχή! Το τσίρκο πρέπει να ξαναγυρίσει στα χέρια του απογόνου τους και οι ψυχές τους να αναπαυθούν».

«Μιλάς περίεργα, σαν να πιστεύεις ότι ακόμη βρίσκονται κάπου εδώ γύρω».

«Αν το πιστεύω! Άκου λέει! Μαζί μας είναι, μας οδηγούν και μας βοηθούν... Ακροβατούν ακόμη πάνω στο λεπτό δίχτυ που χωρίζει ζωή και θάνατο. Είμαι σίγουρος, θα έρθει καιρός που θα αποσυρθούν αθόρυβα... Αλλά μόνο τότε, όταν ο Κρις θα είναι έτοιμος ν' αναλάβει το τιμόνι αυτού του τρελοκάραβου».

«Σαν πατέρας μιλάς!»

«Πατέρας τους είμαι, κι ας μη γεννήθηκαν από μένα».

«Καταλαβαίνω... Μακάρι η ευχή σου να πραγματοποιηθεί κάποτε...»

«Μην νομίζεις πως αφιέρωσα τη ζωή μου σ' αυτό το δύσμοιρο καραβάνι για μένα, από προσωπική ματαιοδοξία. Ετούτοι μ' έκαναν να πω το “ναι” στον Χοντρό, τα ορφανά, ο Κρις και η Ιρίνα... Η μόνη μου παρηγοριά ήταν να πιστεύω τελικά πως ζουν στη θέση εκείνων... Όμως αυτό που λαχταρώ περισσότερο είναι να μάθω την αλήθεια. Μέσα μου πάντα υπάρχει η τρελή ελπίδα ότι κάποτε

θ' αξιωθώ να καταλάβω όσα είχε δει η Κριστίνα...
Ποιές ήταν οι απαντήσεις, που εννοούσε, και γιατί
δεν μπόρεσε κανένας άλλος να τις δει;»

«Τους αγαπούσες πολύ, τους νοσταλγείς...»

«Πάρα πολύ... Όταν βλέπω αυτά τα δυο παιδιά
που τους μοιάζουν τόσο πάνω στις κούνιες... Εγώ
ξέρω μόνο... Άσε, μη μιλάς άλλο...»

Tο τσίρκο Λα Λούνα μετά από πολλά χρόνια επιστρέφει στην πόλη όπου έκανε τις πρώτες παραστάσεις του. Η ιστορία του, όμως, κρύβει ένα ακατανόητο μυστήριο, το στιγματίζει ένα ανεξιχνίαστο ατύχημα και η φήμη για κάποιον κρυμμένο θησαυρό...

Δύο όμορφοι νέοι ακροβάτες, η Ιρίνα και ο Κρις, ορφανοί κι οι δυο, έχουν αναπτύξει μια ιδιαίτερη σχέση μεταξύ τους αφού έχουν μεγαλώσει σαν αδέρφια. Ωστόσο ο Κρις είναι βαθιά ερωτευμένος με την Ιρίνα η οποία... γνωρίζει κάτι και τον αποφεύγει...

Μια παράξενη Αιγύπτια μάγισσα, ένα παλιό βιβλίο με σημειώσεις, ένα μαγικό μενταγιόν που η ενεργοποίησή του προκαλεί σ'αυτόν που το φοράει παράξενα οράματα, κρυφά πάθη και αδυναμίες... όλα μαζί πλέκουν το σκοτεινό υπόβαθρο μιας ιστορίας που καθηλώνει τον αναγνώστη με τις ανατροπές και τις συγκινήσεις που προκαλεί.

ΩΚ 126

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3229339

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-28-3

9 786185 104283